

МАРИЯ: Ще я приема тук. Подайте ми ирезата за косата и една наметка...

/Одет ѝ подава иреза и наметка./

А сега въведете кира Пелагия!

/Одет въвежда кира Пелагия Тарканиат.

Тя влиза плачейки, простира умолително ръце и пада на колене./

ПЕЛАГИЯ: Искам правда!

МАРИЯ: Говорете!

ПЕЛАГИЯ: Ваше величество, тази нощ дойдох внезапно стражи и отведоха мъжа ми в тъмница.

МАРИЯ: Поради каква причина?

ПЕЛАГИЯ: Не знам. Никой не знае! Но той няма никаква вина. Никому зло не е сторил до сега!

МАРИЯ: Често пъти най-голямото и непростимо зло е да не си извършил никакво зло.

ПЕЛАГИЯ: Кир Мануил Тарканиат винаги се е отличавал със строгата си неподкупност и непохватимата си вяност.

МАРИЯ: Но именно това най-мъчно се прощава.

ПЕЛАГИЯ: Надеждата ми е във вас.

МАРИЯ: Не се тревожи, приятелко, всичко ще се проучи най-точно и истината ще излезе наяве.

ПЕЛАГИЯ: Но той не ще издържи изпитанията! Той е болен човек! Милост!

МАРИЯ: Още тази сутрин ще разследвам случая, приятелко. Сега вървете и имайте вяра в истината и своята повелителка.

/Пелагия Тарканиат излиза./

Днес ще има доста работа, Одет.

ОДЕТ: Делегацията на пизанците пристигна в триклиниума!

МАРИЯ: Къде е барон дьо Бетюн?